

smaa Politifager, smaa Gjelbdsfager osv., hvor der saa godt som ingen Retsgebyrer betales, og i hvilke det for den vedkommende Sagsøger vil være en ikke ubetydelig Udgift, naar han hver Gang skal betale 2 Kr. til hver af de Vidner, han nødfages til at føre. Seg vil f. Ex. nævne Thyndesfager. Som de Herrer vide, ere Thyndesfager meget almindelige, og det vil meget ofte være en Nødvendighed, at der føres Vidner i disse Sager, det er næsten altid Tilfældet, at der, naar en Husbonde sagsøger Thyndet, eller ombendt, hvad der er endnu hyppigere, hvor Thyndet sagsøger Husbonden, maa Vidner til, for at en saadan Sag kan afgjøres. Lovgivningen har tidligere erkjendt, at i saadanne Sager skal der, navnlig for Thyndets Vedkommende, naar de ikke have Raad til at betale Noget, heller ikke betales Noget, og den nuværende Lovgivning siger ogsaa, at i Thyndesfager erlægges intet Gebyr, det vil sige, der erlægges 79 Ore for Alt, hvad der passerer i en saadan Sag, og det falder jeg ikke Meget. Naar nu f. Ex. i en saadan Sag Thyndet har sagsøgt Husbonden af en eller anden Grund, lad det være f. Ex. fordi det er bortvist, vil det jo saaledes være nødt til at føre Vidner for sine Paaastandes Rigtighed, skal saa Thyndet betale 2 Kr. for hvert Vidne og desuden Befordringsgodtgjørelse, naar Vidnerne skulle ligge ude om Natten? Det Sidste tror jeg nu nok, man kan lade ude af Betragtning, da det er Noget, som saa godt som aldrig bliver Tilfælde, men Befordringsgodtgjørelsen kan dog let løbe op til en 10—12—14 Kr. Jeg nævner dette, ikke fordi jeg har Noget imod Principet, men fordi jeg tror, at, naar man vil gaa ind paa dette Lovforslag, maa det undergives en temmelig betydelig Begrænsning, for at det som jagt ikke, samtidig med at det borttager Trykket fra et Sted, skal lægge det over paa et andet. Lovforslaget omhandler baade private Sager og offentlige Sager, d. v. s. Forbrydelsessager, hvori der skal føres Vidner. Der er nu en Begrænsning, der er aldeles nødvendig, det er den, at Politifunktionærer, som vidne, naturligvis maa undtages. Det er jo meget hyppigt i saadanne Sager, at Politibetjente, Sognefogeder og andre Politifunktionærer føres som Vidner, men der kan jo ikke være Tale om, at de skulle have 2 Kr. for hvert Møde. Endelig er der ogsaa, for at blive ved de Indskrænkninger, jeg mener, der bør foretages i Lovforslaget, et andet Tilfælde, som maaste ikke er saa hyppigt ude paa Landet, men som jeg veed i alt Fald her i Kjøbenhavn meget jævntlig finder Sted ved de civile Vidnefæmre, det er det, at en Citant

har stævnet flere Vidner til en Dag, og naar saa Nogle af dem ere afhørte, siger Dommeren: nu har jeg ikke Tid længere paa Grund af andre Sager, kom igjen om 8 Dage. Skal Parten nu først betale hvert af Vidnerne de 2 Kr. for den Dag, da de ere mødte forgjæves, og næste Gang ogsaa 2 Kr.? Det tror jeg dog er en Ubillighed overfor Parten. I og for sig har jeg ikke, naar Lovforslaget bliver ændret i forskjellige Retninger, Noget imod det Princip at give Vidner Erstatning for deres Møde. Her staar kun i Lovforslaget, at Vidnet kan fordræ Betaling, altsaa antager jeg ikke, at velhavende Folk ville være bejdende at gjøre Fordring paa en saadan Godtgjørelse. Jeg kunde have nogle enkelte Bemærkninger at gjøre endnu, men jeg antager, at dette Lovforslag gaar i Udvalg, og da det, jeg har at sige, ikke egner sig saa godt til en 1ste Behandling, skal jeg indskrænke mig til, hvad jeg her har udtalt.

Rump: Seg skal ligejom min ærede Kollega tillade mig at fremsætte nogle Betæneligheder ved det foreliggende Lovforslag. Den Tanke er meget tiltalende at give Erstatning til Vidner, naar de maa møde i Retten. Det er vistnok saa, at det i mange Tilfælde kan være haardt nok for en Arbeidsmand, naar han skal spille en halv eller hel Dag for at møde op i Retten som Vidne. Det er ogsaa Noget, som er forekommet i min Praxis, at Folk have spurgt, om de ikke kunde faae Erstatning, naar de vare tilfagte som Vidner. Men paa den anden Side skulde Lovforslaget dog kun gaa ud paa at give Erstatning og ikke give Afgang til at tjene Penge. Men det er ikke Alle, der lide Tab ved at møde som Vidner; det er nærmest kun dem, som kunne udregne Wederlaget for deres Arbejde i time- eller dagvis. Der er imidlertid et stort Antal Mennesker, for hvem dette ikke gjælder, hvis Forretninger ere af en saadan Bestaafenhed, at de ikke lide noget positivt Tab ved at maatte møde i Retten som Vidner. Det Samme gjælder om en Mængde Mennesker, som ingen Forretninger have, saasom de fleste Børn og en stor Mængde unge Mennesker. Endvidere er der den store Masse Tjenestehende; disse lide ikke noget Tab, naar de skulle møde i Retten; der kunde spørges, om ikke i saa Tilfælde Erstatningen skulde tilfalde Husbonden. For den store Mængde, som ikke lide noget Tab ved at møde som Vidner, vil det være en betydelig Fordel, naar de skulle have Godtgjørelse for at aflægge Vidnesbyrd. Naar min ærede Kollega henviste til, at der i Lovforslaget kun staar: „kan forlange“,